

Arrest

nr. 220 406 van 26 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. APPELEN
Tessenderlosesteenweg 158
3583 PAAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), aan de verzoekende partij op 18 januari 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die *loco* advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2017 komt verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn België binnen. Zij wordt te Genk op 25 september 2017 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 25 december 2017.

Verzoekster vraagt de termijn van haar aankomstverklaring te verlengen. Bij beslissing van 20 december 2017 wordt dit geweigerd.

Op 21 februari 2018 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster verlaat het Belgisch grondgebied.

Op 13 april 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 20 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde burgemeester een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Op 11 oktober 2018 komt verzoekster België binnen. Zij wordt te Genk op 4 december 2018 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 8 januari 2019.

Op 4 december 2018 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Op 4 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1991

Geboorteplaats: B. B. I. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vroeg op 28/11/2018 gezinshereniging aan in functie van haar echtgenoot E. B. R. (...), hierna vermeld als de referentiepersoon.

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de referentiepersoon niet voldoende bewijst te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat. Betrokkene legt een salarisattest van januari tot september 2018 van de referentiepersoon voor, afgeleverd door Manpower Belgium, waaruit blijkt dat de inkomsten niet regelmatig en niet stabiel zijn. Zo zijn de bedragen van juni (742,13 Euro) en september 2018 (720,19 Euro) beduidend lager dan de bedragen van de andere maanden uit 2018; bedragen die variëren van 1032 Euro tot 1223 Euro.

Bovendien zijn er voor augustus 2018 geen inkomsten van de referentiepersoon voorgelegd.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dus duidelijk dat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980.

Er dient geen behoefteanalyse, waarvan sprake in art. 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, te worden worden gemaakt (zie arrest RvV 123.063 d.d. 25.04.2015, met verwijzing naar arrest RvS

223.807 d.d. 11.07.2013). Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er werd enkel vastgesteld dat de inkomsten niet regelmatig en niet stabiel zijn.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In de synthesememorie voert verzoekster in een eerste middel het volgende aan:

"A. Het eerste middel

a. Het middel

Het eerste middel is gebaseerd op de schending van artikel 8 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

Doordat de beslissing stelt dat de aanvraag tot verblijf aangevraagd door verzoekster wordt geweigerd.

Terwijl verzoekster als echtgenote van een persoon met onbeperkt verblijfsrecht in België een verblijf dient te krijgen teneinde zich bij haar man te kunnen voegen.

Dat verzoekster immers recht heeft op eerbiediging van haar privé-leven, gezinsleven, huis en briefwisseling.

b. Toelichting

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

a. Eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling

b. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten vrijheden van anderen

Aangezien aan verzoekster het recht om zich te vestigen samen met haar echtgenoot werd geweigerd, wordt haar het recht op eerbiediging van haar gezinsleven en privé-leven manifest geschonden.

Zonder een toekenning van een verblijfsrecht is het immers niet mogelijk om een gezinsleven op te bouwen samen met haar echtgenoot.

De echtgenoot is reeds meer dan voldoende geïntegreerd in België; er kan van hem niet verwacht worden dat hij eveneens het land zou verlaten.

Verzoekster verwijst naar het attest van inburgering.

Het feit dat de Belgische regelgeving getoetst zou zijn aan het ingeroepen artikel 8 EVRM, neemt niet weg dat elke situatie apart beoordeeld dient te worden.

Verzoekster meent dan haar recht op gezins- en familieleven wordt geschaad. Er wordt gesteld dat een tijdelijke verwijdering geen schending uitmaakt, doch er is niet aangetoond dat er slechts sprake zou zijn van een tijdelijke verwijdering.

Dat immers niet kan worden aangenomen dat de echtgenoot van verzoekster verplicht dient te worden het land te verlaten om zich elders (bij verzoekster) te vestigen.

Dat immers niet verwacht kan worden dat hij zijn familie, vrienden, werk,...dient achter te laten omwille van de tussengekomen bestreden beslissing. In voormeld geval zou immers tevens artikel 3, vierde Protocol EVRM in het gedrang komen.

Bovendien zijn de uitzonderingsmogelijkheden zoals opgesomd in artikel 8 lid 2 EVRM geenszins van toepassing.

De weigeringsbeslissing is in casu bovendien niet nodig voor 's lands veiligheid, openbare veiligheid, economisch welzijn, bescherming van de openbare orde, voorkomen van strafbare feiten, bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Minstens is zulks niet zo gemotiveerd, zodat het dan ook vast staat dat er een manifeste schending is van artikel 8 EVRM.

De referentiepersoon bracht immers voldoende inkomstenbewijzen bij, zodanig dat men zich niet kan verschuilen achter het economisch welzijn van de staat.

De weigering tot afgifte van een verblijfsrecht heeft tot gevolg dat partijen gescheiden moeten leven.

Een dergelijke maatregel heeft derhalve noodzakelijkerwijze een aantasting van haar privéleven en familieleven tot gevolg, wat niet in verhouding staat tot de nagestreefde doelstelling. Dit maakt dus een schending van artikel 8 EVRM uit.

In deze zin:

(Arbrb. Brussel (15e k.) nr. 3.594/2005, 24 juni 2005, Rev.dr.étr.2005,afl. 134,417; T. Vreemd. 2006, afl.1,57)

Bovendien kan niet worden aangenomen dat de echtgenoot van verzoekster verplicht dient te worden het land te verlaten om zich elders te vestigen. Dat immers niet verwacht kan worden dat hij zijn familie, vrienden, werk,.. dient achter te laten omwille van de tussengekomen bestreden beslissing.

Het middel is gegrond."

3.1.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het eerste middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij haar op een schending van artikel 8 van het EVRM aangezien het voor verzoekster niet mogelijk is om een gezinsleven op te bouwen met haar echtgenoot zonder een toekenning van een verblijfsrecht.

Verweerder benadrukt dat de toetsing aan de door de Belgische wetgever gestelde voorwaarden voor gezinshereniging reeds een beoordeling van de in artikel 8 EVRM vervatte belangen impliceert. Wat de beslissing tot weigering van verblijf en de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM betreft is de Raad van State van oordeel dat de belangenafweging die artikel 8 EVRM inhoudt bij een beschermenswaardig gezins- of privéleven in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds per definitie is doorgevoerd in de wettelijke bepalingen (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.64.8). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De bestreden beslissing sluit overigens niet uit dat verzoekster een nieuwe aanvraag indient wanneer voldaan wordt aan de voorwaarden.

Een tijdelijke scheiding verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Verwerende partij laat voorts gelden dat in casu in elk geval geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15.07.2003, Mokrani/Frankrijk § 23; EHRM 26.03.1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de

gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31.01.2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12.10.2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/Beigjé § 81; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28.05.1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Gelet op al deze elementen blijkt derhalve niet dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Verzoekster toont aan de hand van haar uiteenzetting dus niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de verplichting om aan de voorwaarden uit de wet te voldoen, disproportioneel zou zijn ten opzichte van het privé- en gezinsleven.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond."

3.1.3.1. Artikel 3 van het Vierde Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) waar verzoekster thans naar verwijst, luidt als volgt:

"Artikel 3

Verbod van uitzetting van onderdanen

- 1. Niemand mag, bij wege van een maatregel van individuele of collectieve aard, worden uitgezet uit het grondgebied van de Staat, waarvan hij een onderdaan is.*
- 2. Aan niemand mag het recht worden ontnomen het grondgebied te betreden van de Staat, waarvan hij een onderdaan is."*

Verzoekster werpt op dat niet kan worden verwacht dat haar echtgenoot verplicht dient te worden het land te verlaten om zich elders bij haar te vestigen. Verzoekster laat gelden dat niet kan worden verwacht dat hij zijn familie, vrienden en werk dient achter te laten omwille van de thans bestreden beslissing. Verzoekster meent dat in zo'n geval artikel 3, Vierde Protocol bij het EVRM in het gedrang zou komen.

De referentiepersoon heeft de Marokkaanse nationaliteit en is geen onderdaan van België. De aangevoerde schending van artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM is dan ook niet dienstig. Bovendien bevat de bestreden beslissing geen dergelijke maatregel.

3.1.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

In de bestreden beslissing wordt het gezinsleven van verzoekster met haar echtgenoot niet betwist.

Met de bestreden beslissing wordt verzoekster het verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Hetzelfde geldt *mutatis mutandis* voor gezinshereniging met een derdelander.

Bovendien kan er nog op worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, weliswaar met betrekking tot de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, beschouwde dat de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele,

regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken geen onevenredige inbreuk vormt op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM (cf. de consideransen B.64.7 *uncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit wat hieronder bij de bespreking van het tweede middel wordt uiteengezet blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 10 van de vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

Waar verzoekster nog de overtuiging is toegedaan dat zij voldoende inkomstenbewijzen van de referentiepersoon heeft bijgebracht, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Er dient dan ook niet nader te worden ingegaan op de overige beschouwingen van verzoekster die erop neerkomen dat naar haar mening haar echtgenoot haar niet kan volgen naar haar land van herkomst.

Voorts wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: *“Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten.”* Daarnaast wijst de verwerende partij in de nota met opmerkingen er nogmaals op dat *“(d)e bestreden beslissing (...) overigens niet uit(sluit) dat verzoekster een nieuwe aanvraag indient wanneer voldaan wordt aan de voorwaarden.”*

Waar verzoekster nog verwijst naar een vonnis van de arbeidsrechtbank te Brussel 15^e kamer, nr. 3.594/2005 van 24 juni 2005 onder meer gepubliceerd in het Tijdschrift Vreemdelingenrecht 2006, aflevering 1, 57, wordt erop gewezen dat zij niet *in concreto* aantoonde dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde vonnis kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In de zaak waarnaar verzoekster verwijst, was de betrokken vreemdeling de moeder van twee legaal in het Rijk verblijvende kinderen, waarvan hun vader eveneens op legale wijze in het Rijk verbleef en inmiddels hertrouwd was en haar zoon een erkend vluchteling was, terwijl in de thans voorliggende zaak verzoekster de Marokkaanse nationaliteit heeft en getrouwd is met een Marokkaanse onderdaan, die op legale wijze in België verblijft en er geen sprake is van kinderen of samengestelde gezinnen, laat staan van een tijdelijke scheiding tussen een kind en zijn ouder of van familieleden die als vluchteling werden erkend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In de synthesememorie voert verzoekster in een tweede middel het volgende aan:

“A. Het tweede middel

a. Het middel

Het tweede middel is gebaseerd op de schending van de redelijkheidplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat verwerende partij stelt dat er enkel een attest van januari tot september 2018 wordt voorgelegd en er geen sprake is van stabiele inkomsten.

Terwijl loopbaanattesten van 2016, 2017 en 2018 worden voorgelegd, waaruit blijkt dat er wel degelijk regelmatige en stabiele inkomsten zijn.

b. Uiteenzetting

Verwerende partij stelt evenwel verkeerdelijk dat de referentiepersoon, zijnde de heer E. B. R. (...) voormeld niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Verwerende partij verwijst naar een salarisstaat van januari tot september 2018, afgeleverd door Manpower Belgium.

Hieruit zou moeten blijken dat de inkomsten niet regelmatig en niet stabiel zijn.

De referentiepersoon maakt evenwel nog loopbaanattesten van 2016 en 2017 over.

Verder verwijst verzoeker naar het attest van inburgering, hetgeen toch ook een meerwaarde geeft aan de aanvraag van verzoekster.

Verder maakt verzoekster een bijkomend loopbaanattest over waaruit blijkt dat de echtgenoot in het jaar 2018 quasi steeds gewerkt heeft, met uitzondering van zijn verlofperiode, hetgeen hem evenwel niet ten kwade genomen kan worden.

Het feit dat er voor augustus geen inkomsten zijn, kan en mag immers geen afbreuk doen aan het feit dat er sprake is van een regelmatigheid aan inkomsten.

De referentiepersoon heeft in augustus immers verlof opgenomen.

Er zijn derhalve wel degelijk regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Tot slot dient er aldus geconcludeerd te worden dat de bestreden beslissing dd. 04.01.2019 dient nietig verklaard te worden."

3.2.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het tweede middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij haar op een schending van de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, aangezien betrokkene wel zou hebben aangetoond over regelmatige en stabiele inkomsten te beschikken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij bij haar aanvraag de volgende stukken heeft overgemaakt aangaande het inkomen van de referentiepersoon:

☐ *salarisattest van januari tot september 2018, afgeleverd door Manpower*

In de bestreden beslissing hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"(...) Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de referentiepersoon niet voldoende bewijst te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.

Betrokkene legt een salarisattest van januari tot september 2018 van de referentiepersoon voor, afgeleverd door Manpower Belgium, waaruit blijkt dat de inkomsten niet regelmatig en niet stabiel zijn. Zo zijn de bedragen van juni (742,13 Euro) en september 2018 (720,19 Euro) beduidend lager dan de bedragen van de andere maanden uit 2018; bedragen die variëren van 1032 Euro tot 1223 Euro.

Bovendien zijn er voor augustus 2018 geen inkomsten van de referentiepersoon voorgelegd.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dus duidelijk dat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980.

Er dient geen behoefteanalyse, waarvan sprake in art. 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, te worden gemaakt (zie arrest RvV 123.063 d.d. 25.04.2015, met verwijzing naar arrest RvS 223.807 d.d.11.07.2013) . Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er werd enkel vastgesteld dat de inkomsten niet regelmatig en niet stabiel zijn.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht..(...)"

Artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De vaststelling van verzoekende partij dat de bestreden beslissing blijkt zou geven van een onvolledige feitenvinding, kan dan ook niet gevolgd worden. Verzoekende partij toont bovendien niet aan welke feiten de gemachtigde niet zou hebben onderzocht.

Er dient verder op gewezen te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 02.02.2007, nr. 167.411, RvS 14.02.2006, nr. 154.954). In de bestreden beslissing worden alle documenten die verzoeker heeft neergelegd, en alle feiten waarover de gemachtigde in casu beschikt, besproken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als regelmatig en stabiel kunnen worden beschouwd. Verzoekende partij ontkent niet dat de bedragen in de maanden juni en september beduidend lager zijn dan de andere maanden in 2018. Verzoekster ontkent eveneens niet dat de referentiepersoon geen loon heeft ontvangen in de maand augustus. Verzoekster werp louter op dat hij toen op vakantie was. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat er geen inkomen was in augustus en dat dus het inkomen van de referentiepersoon niet als een regelmatig inkomen kan worden beschouwd. Bijgevolg wordt niet voldaan aan de in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De keuze die een bestuur maakt schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit bovenstaande en gegeven de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt niet dat er een kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen van de bestreden beslissing en het dispositief van die beslissing. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Waar verzoekende partij tenslotte de schending van 'het beginsel van behoorlijk bestuur' inroept, werpt verwerende partij op dat dit geen voldoende duidelijke omschrijving is van de overtreden rechtsregel, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de loopbaanattesten van 2016, 2017 en 2018 en het attest van tewerkstelling bij I. J. (...) nv, die verzoekende partij nu neerlegt, reeds eerder werden overgemaakt aan de gemachtigde. In zoverre bij het verzoekschrift bijkomende stukken worden gevoegd, laat verweerder gelden dat op generlei manier uit het administratief dossier blijkt dat deze stukken werd bijgebracht bij de aanvraag van verzoeker dan wel dat deze stukken later, voor het nemen van de bestreden bijlage 14, aan verwerende partij werd overgemaakt. Het bovenstaande indachtig meent verwerende partij dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet dienstig kunnen worden aangevoerd om de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing te betwisten. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 1 september 1999, nr. 81 172, RvS 19 november 2002, nr. 112 681).

Verzoeker toont dus geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan.

Gelet op het voorgaande laat de verzoekende partij na aan te tonen dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het staat verzoekende partij vrij om op basis van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken een nieuwe aanvraag in te dienen.

De verzoeker maakt tot slot evenmin aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover hij beschikt, heeft besloten dat niet is voldaan aan de door artikel 10 §5 van de vreemdelingenwet gesteld bestaansmiddelenvereiste.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster stelt vast dat de verwerende partij opwerpt dat er enkel een attest met een overzicht van de inkomsten voor de periode van januari tot september 2018 werd voorgelegd en er geen sprake is van stabiele inkomsten terwijl loopbaanattesten van 2016, 2017 en 2018 werden voorgelegd, waaruit blijkt dat er wel degelijk regelmatige en stabiele inkomsten zijn.

Op 4 december 2018 diende verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster in het kader van deze aanvraag ook de loopbaanattesten van 2016 en 2017 aan de verwerende partij had overgemaakt. Verzoekster verwijst ook naar het attest van inburgering op naam van de referentiepersoon en laat gelden dat dit attest *“toch ook een meerwaarde geeft aan de aanvraag van verzoekster”*. De Raad ziet niet in hoe dit attest afbreuk kan doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat *“(u)it de voorgelegde stukken (...) duidelijk (blijkt) dat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen”*. Bovendien dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster het inburgeringsattest van haar echtgenoot van 15 november 2016 niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij de synthesememorie (stuk 7). Het “loon-attest 2016” en het overzicht van bezoldigingen voor 2017 (stukken 4 en 5 bij het verzoekschrift) werden evenmin voorgelegd aan het bestuur en worden pas voor het eerst bij huidig verzoekschrift toegevoegd. In zoverre verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 10 van de vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

Verzoekster maakt thans nog een bijkomend loopbaanattest over waaruit blijkt dat haar echtgenoot in het jaar 2018 steeds gewerkt heeft (zie stukkenbundel verzoekster bij haar synthesememorie, stuk 6). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster dit volledige overzicht in het kader van haar aanvraag heeft voorgelegd aan het bestuur. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht. In zoverre verzoekster zich baseert op dit stuk om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 10 van de vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

Verzoekster voert nog aan dat het gegeven dat er voor de maand augustus geen inkomsten kunnen worden voorgelegd geen afbreuk doet aan het gegeven dat er sprake is van regelmatige inkomsten. Verzoekster laat gelden dat de referentiepersoon in augustus verlof heeft genomen en dat dit hem niet kwalijk kan worden genomen.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het de referentiepersoon kwalijk wordt genomen dat hij verlof heeft genomen. Door middel van haar betoog toont verzoekster niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat *“er voor augustus 2018 geen inkomsten van de referentiepersoon (zijn) voorgelegd”*. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde dat *“de bedragen van juni (742,13 Euro) en september 2018 (720,19 Euro) beduidend lager (zijn) dan de bedragen van de andere maanden uit 2018; bedragen die variëren van 1032 Euro tot 1223 Euro”* feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is.

Het gegeven dat verzoekster de overtuiging toegedaan is dat de referentiepersoon wel degelijk over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, volstaat niet om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk is.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het staat verzoekster vrij een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van de nieuwe documenten.

3.2.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET